

scrisoare de început | pag. 1

Monahul Proclu Nicău:
„O minunată gustare din Rai”

editorial | pag. 3

„Să ne rugăm pentru lume,
bucurându-ne întru Domnul!”,
de Gheorghe Fecioru

noi mucenici și mărturisitori | pag. 6

Marcel Petrișor:
„Noi ne-am făcut datoria.
Acum e rândul vostru!”

prăznuiri | pag. 13

Fratele Ioan David,
pustnicul din Strungari,
de Sergiu Ciocârlan

școala părinților | pag. 19

Perfect imperfect,
de Dr. Psih. Irina Petrea

școala părinților | pag. 25

Smartphone, TikTok, Instagram...(III),
de Conf. univ. dr. Andrei Drăgulescu

cauzele bolilor | pag. 28

De vorbă cu Dr. Bioetician Virgiliu Gheorghe:
COVID-19 în varianta Delta...(III)

cu noi este Dumnezeu | pag. 34

De vorbă cu Silviu-Emanuel Man:
„Trebuie să căutăm un sens
mai înalt în viață” (II)

pag. 40 | cuvântul duhovnicului

Părintele Ciprian Negreanu:
„Haideți să investim în suflet!”

pag. 48 | mărturii

pag. 51 | minuni

Minuni ale Sfinților Lavrei Pecerska

pag. 55 | convertiri

Joseph Magnus Frangipani:
Focurile de artificii spirituale
și Lumina lui Hristos (I)

pag. 61 | cuvinte vii

Menirea poporului român,
de Sergiu Ciocârlan

pag. 65 | interviu

De vorbă cu Marin Răducă:
„Drumul la Înviere
trece prin Cruce” (II)

pag. 72 | al optulea veac

Cancel culture - sau anularea
normalității prin virusul ideologic (I),
de Irina Bazon

pag. 77 | actualități

Deficitul de empatie și codul QR,
de Tatiana Petrache

pag. 79 | concursuri

MONAHUL PROCLU NICĂU
† 29 IANUARIE 2017

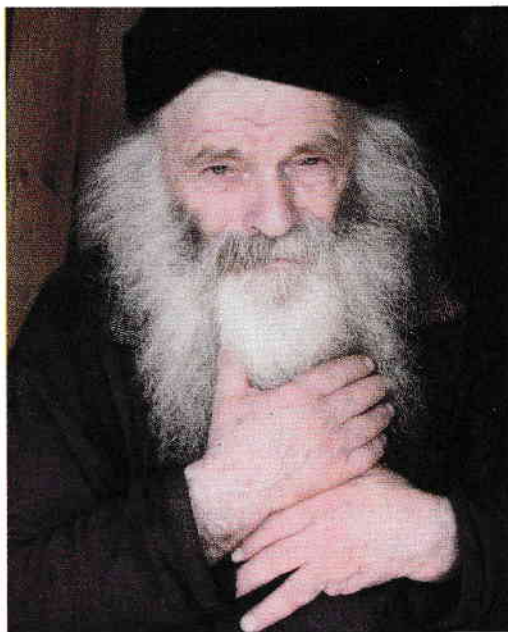
„O minunată gustare din Rai”

La cele mai grele neazuri și ispite nu poți da înapoi, trebuie să mergi înainte. Văzând Duhul Sfânt smerenia noastră, are să ne ajute. Din neazurile pe care le suferim în smerenie, Duhul Sfânt va transforma sufletul, din suflet trupesc, în suflet duhovnicesc și, cu timpul, nu ai să mai vrei să fii cum ai fost. Nu mai vrei – ți-e și frică, te și sperii! Dar, în timpul de acum, este așa: câteodată cugeți înainte, câteodată cugeți înapoi și nu mai știi în ce parte să apuci. Atunci ne rămân acestea: mărturisire, pocăință, ascultare de duhovnic și a nu adormi din împrăștiere. Și, cât putem, să încercăm să avem o inimă de mamă pentru aproapele. Și să iertăm des. Atunci Bunul Dumnezeu ne va ușura.

Duhul Sfânt atât îl ajută pe om, cât aleargă. Chiar dacă e păcătos, dar aleargă mereu prin căință, prin rugăciune, prin smerenie și spune „Doamne, ajută-mă!”, Bunul Dumnezeu îl ajută. Când omul și-a pus în minte că nu mai vrea să se roage, nu mai vrea defel să creadă în Bunul Dumnezeu, Duhul Sfânt îl lasă în părăsire și atunci intră diavoli – poate să fie el cât de deștept! Acela e om întreg, care are smerenie. Dacă are numai carte și nu are smerenie, e de plâns, să-l plângă toată lumea. Cartea este știință, dar smerenia este mântuire.

„PE DOMNUL IISUS TREBUIE SĂ-L CAUT ÎN INIMA MEA”

Atâta e de încurcată lumea! Vezi câte un suflet luminat, dar vezi și de aceia care sunt gata, gata, să-ți dea în cap, Doamne ferește! Eu, cât pot, dacă mi-a ajuta Bunul Dumnezeu, nu ies, că am multă liniște. Dacă ies, pe urmă mă doare capul

„Dacă-mi păzesc mintea mă cheamă Proclu, iar dacă nu-mi păzesc mintea, mă cheamă porcu” (Monahul Proclu)

și simt că acea zi e pierdută. Dacă o săptămână, două, nu m-am întâlnit cu nimeni, vai de mine ce bucurie am! Să nu am nimic cu nimeni, chiar de are altul, dar să nu am eu. Și înainte iertam, dar mai păstram câte o rezervă, iar acum am ajuns să iert pe toți, și pe cel rău, și pe cel bun. La toți le doresc să aibă parte de mântuire. Știi cum mă simt când gândesc așa? Ca un câine dezlegat de lanț care nu mai poate de bucurie, așa ajung și eu când nu am nimic cu nimeni!

Odată a venit cineva pe la mine și a zis să-i trimit Părintelui stareț un cuvânt, și i-am

spus să scrie așa: „Dacă-mi păzesc mintea mă cheamă Proclu, iar dacă nu-mi păzesc mintea, mă cheamă porcu’, dar fără șorici”.

Are mare însemnătate iertarea, a ne învăța a ierta. Și, cu cât ne învățăm a ierta, putem să zicem cu adevărat Tatăl nostru. Mare lucru este a nu plăti răul cu rău. Cine a ajuns să plătească rău pentru rău e într-o mare primejdie. Cât pot, să mă păzesc a nu osândi pe alții. Are mare însemnătate să-i văd pe toți mai buni. Când am ajuns să mă uit în jos la ceilalți, vai, cea mai mare primejdie! Numai atâta, dacă a trecut prin minte că eu sunt mai bun și ei răi, e gata.

De cinstea omenească trebuie să fugim. Era o babă la Mănăstirea Slatina care scărpină un porc și cânta: „Precum porcul așteaptă să fie scărpinat, tot așa omul așteaptă să fie lăudat”. Asta e: mărirea schimbă firea. Eu nu am treabă cu nimeni. Eu atâta am de grijă: sufletul meu. Așa păcătos cum sunt, vreau să-L caut pe Domnul Iisus, și pe Domnul Iisus trebuie să-L caut în inima mea.

Dacă ne bazăm pe puterea noastră, nu avem smerenie. Nu smerenia gurii, ci smerenia inimii ne este spre mântuire. Când plânge inima în tine, aceea e pocăință adevărată. Pe măsură ce te pocăiești și dacă Duhul Sfânt vrea să te ajute, atunci nu te mai poți opri din plânsul duhovnicesc. Duhul Sfânt se atinge de inima ta și dacă ai suferit ceva pentru Dumnezeu. Sunt mari tainele lui Dumnezeu și minunată este lucrarea Bisericii prin care duhovnicii îi pot ajuta pe creștini. Mai ales la rugăciune, nu sta de vorbă cu gândurile și păzește-ți mintea. Dacă vrem să câștigăm și veacul acesta și pe celălalt, nu se poate. Dacă îl câștigi pe acela, îl pierzi pe acesta. Două nu se poate.

Uite încă ceva: m-a chemat cineva că avea un bolnav. Și eu ce am făcut? Nu l-am plâns pe cel bolnav, l-am plâns pe cel sănătos. Știi de ce? Cel sănătos nu prea se gândește că moare și, de aceea, poate să trăiască în nesimțire. Cel bolnav s-a trezit și se întreabă: „Dacă mor?”.

„DUHUL SFÂNT APRINDE INIMA DE DORUL LUI DUMNEZEU”

Rugăciunea inimii nu se vede. Inima e inimă, știi? Am observat că Duhul Sfânt le va da puteri la toți care vor să ducă o viață de pocăință, dar prin semnul Sfintei Cruci. Dar să credem că, prin puterea noastră, putem aduna mintea, e foarte greu. Pe măsură ce ne smerim, pe măsură ce căutăm să nu judecăm pe nimeni, în acea măsură ne ajută Duhul Sfânt ca să putem zice Rugăciunea. Dacă eu, în timpul zilei, stau mai mult cu mintea împrăștiată, în timpul nopții nu mai pot zice Rugăciunea inimii și mă simt ca și cum aș fi legat de mâini și de picioare. Nu mai am putere. Cât sunt luptat de patimi trupești, sunt în mâna diavolului, sunt ca un prizonier.

Cel care duce viață de pocăință, Duhul Sfânt îi dă o minunată gustare din Rai, o bucurie duhovnicească, încât nu mai dorește altceva. El se ascunde ca să nu-l vadă nimeni, se duce în chilie și plânge, dar nu plânge de altceva, ci plânge că se teme că n-o să mai câștige niciodată acea bucurie. Duhul Sfânt îi aprinde inima de dorul lui Dumnezeu, și atunci nu se mai lasă biruit de tulburări. El poate scăpa de ispita asta: „Mi-a zis și o să-i zic!”. Dacă ai ajuns la un spor duhovnicesc, chiar dacă te ocărăște cineva, nu-i mai zici nimic. Îl lași așa.

Cine a căpătat darul Duhului Sfânt în Rugăciunea inimii este plin de bucurie și nu mai are nevoie de nimeni, căci are pe Dumnezeu. Aceste bucurii le primește cel ce sporește în smerenie. Acestea le primesc cei ce trăiesc neabăgați în seamă și care nu se tulbură din acest motiv. ■

*Din „Conștiință, spune-mi tu!”
(Ed. Nicodim Caligraful, 2016)*

Grupaj realizat de Anca Stanciu

Să ne rugăm pentru lume, bucurându-ne întru Domnul!

În urmă cu ceva vreme, spuneam că prefer mai degrabă amăreala, indispoziția din expresia unui român necăjit, decât zâmbetul fals al occidentalilor, și am fost criticat. Acum primesc tot mai multe semnale de la români din străinătate, din țări supercivilizate, unde se constată că oamenii s-au schimbat cu totul de când cu pandemia. Sunt mult mai suspicioși, parcă te ocolesc și nu-ți mai zâmbesc deloc dacă află că ești nevaccinat. „Nu suntem departe”, îmi spune un prieten din Olanda, „de momentul în care ne vor turna la poliție sau ne vor sparge geamurile, aflând că nu ne conformăm Noii Ordini”.

Cei din Estul Europei sunt cu mult mai relaxați. Asta pentru că aici am văzut pe pielea noastră că statul nu este întotdeauna prietenul omului. Absolut toți, de la vlădică

la opincă, de la alegător la politician, știu că statul nu ne aparține. Mai ales la noi, la români, fiind de ceva secole stăpâniți de alții, fiecare a învățat că trebuie să se descurce cum poate. Avem și noi avantajele noastre.

Mai greu e cu tinerii crescuți în fața televizorului și calculatorului. Ei nu știu nimic despre stat sau ordinea mai veche sau mai nouă a lumii, căci istorie cunosc prea puțin, iar despre identitate și conștiință nu se poate vorbi decât la o minoritate din rândul lor. Ei sunt cel mai bun material pentru propaganda sistemului – de vaccinat, cipat sau ce-o mai fi nevoie. Este de-ajuns să le dai conexiune la internet, eventual 3D, și să-i lași să viseze că sunt cineva.

Așa erau până mai ieri occidentalii, zâmbitori și amabili, te făceau să crezi că lumea

este un Rai. Ce s-a întâmplat între timp? Frica! Ea este cea care pune stăpânire cu ușurință pe inima omului fără Dumnezeu. E o frică de moarte ascunsă în spatele tuturor fricilor mai mici sau mai mari cu care este amenințat omul din era post-COVID. Frica de a pierde confortul sau micile plăceri cotidiene, frica de a nu mai putea circula și petrece concediile unde-și va dori în lume. De fapt, la o analiză mai precisă, este vorba de frica de-a nu mai avea materie pentru a-și hrăni patimile, de la lăcomie și slavă deșartă până la cele mai rafinate forme de desfrânare. De aceea omul, cu cât este mai împătimit, cu atât este mai dispus să facă tot ce i se cere pentru a scăpa de tirania fiarelor lăuntrice care îl asupresc, îl neliniștesc în lipsa hranei de care au nevoie.

Desigur, mass-media joacă aici un rol principal. Ea este cea care gândește pentru cei mai mulți, care ne induce sentimentele și emoțiile necesare păstrării aceluia echilibru de suprafață, fără de care omul contemporan, haotizat cu totul, nu crede că ar putea supraviețui. Așa că mass-mediei i-a revenit rolul esențial în pandemie, acela de-a ne inculca frica la nivelurile cele mai înalte ale terorii de fiecare clipă, frica de pandemie și de ce va urma, frica de moartea inevitabilă dacă nu te vei vaccina. De altfel, cred că ar fi ușor de demonstrat direct proporționalitate dintre timpul petrecut la televizor, internet, mass-media, în general, și rata vaccinării. E ca un fel de robie din care nu scapă nici măcar cei mai inteligenți și mai bine pregătiți intelectuali. E ca o lege implacabilă a manipulării, căci realitatea devine lumea micului ecran, dincolo de care rațiunile lumii în care trăim nu mai au nici o relevanță, deși, uneori, parcă strigă la noi: „A murit vecinul de la etajul 5! După ce și-a făcut rapelul i s-a făcut rău și s-a închis în casă. L-a găsit abia ieri băiatul lui, care zice că de la vaccin i s-a tras, dar nu au mai vrut să-i facă autopsia”. Am auzit asta de câteva ori în ultimele luni, de două ori

Foto: The Ascetic Experience

numai în ultimele zile. Totuși, uneori nici cei mai apropiați nu văd nici o legătură între vaccin și deces, cu atât mai mult cu cât și ei sunt deja vaccinați.

Îmi spune un bun prieten că, pentru el, cel mai bun motiv să nu se vaccineze este modul opresiv în care vaccinul se impune oamenilor. „Nu vreau să mă mai întorc în comunism”, îmi spune. Aceasta în condițiile în care în țări precum Australia se pune problema implementării unor legi care să stimuleze turnătoria, pe principiul civilizației fără Dumnezeu: *homo homini lupus*. Doar asta mai lipsea pentru ca ordinea orwelliană a lumii, în care fiecare este urmărit până în cele mai ascunse, mai intime momente ale vieții, să devină realitate. Nici Orwell nu-și putea imagina cum se va putea ca totul, absolut totul să fie urmărit de stat, încât existența omului în lume să nu mai fie posibilă fără un control absolut.

Pentru cine nu a înțeles acest lucru, certificatul verde este exact instrumentul care permite acest control. Astfel, din câte se pare, existența oamenilor va depinde de însemnarea cu „fierul” acului (seringii), de grafenul care se răspândește în tot organismul, provocând subrezirea sănătății și chiar moartea – pe care această robie în sine ți le poate aduce, nu atât prin lupta în arena de gladiatori, ci prin lupta organismului cu substanța cu care a fost injectat. Diferența fundamentală este însă că oamenii se duc astăzi singuri să fie însemnați și înrobiți, pe când atunci opuneau o rezistență înainte de-a se supune robiei sau morții.

LUMEA ARE NEVOIE DE RUGĂCIUNILE NOASTRE

Cum de s-a ajuns până aici? De fapt, această robie care este inaugurată acum și la nivelul văzut al trupurilor noastre, prin impunerea unor proceduri medicale, prin restricții și sărăcie, prin boală și alte necazuri, nu este decât o consecință firească a robiei patimilor ce a debutat în momentul în care omul a început să-și edifice o lume fără Dumnezeu. Când omul a pierdut bucuria de a-și petrece timpul cu cele duhovnicești, cu toate cele firești ale naturii și vieții prin care ne vorbește Domnul, când omul și-a tăiat legăturile cu Hristos prin desfrânare și demonica mândrie, atunci au început să se pună bazele acestei robii. Consumismul și hedonismul, evoluționismul și neomarxismul, laolaltă cu ideologiile de gen și toate celelalte nebunii absolut ostile ordinii create a lumii nu au fost decât cărămizile acestei uriașe pușcării care va deveni în curând lumea.

Reeducarea de la Pitești nu a fost decât un experiment la scară mică a ceea ce se petrece astăzi în toată lumea. Acest lucru îl profețeau isihăștii Valeriu Gafencu și Ioan Ianolide în urmă cu 50-60 de ani. Deși au intrat în pușcării pentru un crez ideologic, viața de

rugăciune le-a deschis orizonturi duhovnicești infinite, iar prin unirea cu Dumnezeu au văzut în duh cele ce aveau să urmeze. Nu pentru ei plângeau, ci pentru noi, cei de astăzi. În același timp, chiar și acolo, în pușcărie, mulți dintre cei închiși pentru același crez legionar au ajuns să-i urască, tocmai pentru că îndemnul lor era la trezvie duhovnicească și nu se alinia unor directive ideologice. Cu toții fuseseră închiși pentru același motiv, însă pentru unii detenția a dus la reeducare și ură, în timp ce pentru alții, la jertfă și îndumnezeire.

În aceeași situație suntem și noi astăzi. Pentru păcatul tuturor va trebui să suferim cu toții, însă cei care vom alege calea lui Dumnezeu vom avea parte de multe bucurii în aceste vremuri grele ce vor urma, primindu-le toate ca din mâna lui Dumnezeu și chemându-I Numele cât mai des cu putință. Nu trebuie să cedăm stăpânitorilor lumii, așa cum nu au cedat atâtea și atâtea mărturisitori și mucenici la Pitești, Târgu Ocna, Aiud sau Jilava. Se cuvine să mărturisim adevărul nu urându-i pe cei care gândesc altfel decât noi, ci rugându-ne pentru ei.

Astfel, cu toată această nouă dictatură, lumea noastră are posibilitatea să se trezească din visul mincinos al plăcerii fără de hotar și fără de Dumnezeu. Pentru aceasta are nevoie de rugăciunile noastre, are nevoie de dragostea noastră jertfitoare. Dar, mai întâi de toate, noi înșine trebuie să ne redescoperim ca fii ai lui Dumnezeu și nu ai lumii, să ne regândim viața, exigențele și obiectivele în duhul păcii și al dragostei, în bucuria pe care numai Hristos ne-o poate aduce în suferință și prigoană.

Cine altcineva ne va putea înțelege și înțări, dacă nu Însuși Dumnezeu, Care S-a făcut om tocmai pentru a-i dărui omului toate cele de trebuință ca să se îndumnezeiască? ■

Gheorghe Fecioru

„Această suferință, dacă o transformai în rugăciune, nu întârzie să vină ajutorul lui Dumnezeu”

(Marcel Petrișor)

MARCEL PETRIȘOR
† 12 OCTOMBRIE 2021

„Noi ne-am făcut datoria. Acum e rândul vostru!”

Pe Marcel Petrișor parcă îl știu de-o veșnicie. Imaginea care va dăinui probabil cel mai pregnant în memoria mea este a unui om puternic, care atrăgea ca un magnet lumea în jurul său și te putea ține captiv nelimitat, căci lângă el timpul nu mai avea valoare. Dragoste, bunătate, umor, negrija zilei de mâine răzbăteau din cuvintele lui chiar și atunci când povestea lucruri neînsemnate.

Am plecat de la înmormântare cu un mare gol în suflet. Parcă ceva s-a rupt din mine și a intrat în mormânt odată cu dânsul. Și asta pentru că, atunci când oferi necondiționat dragoste, așa cum o făcea Marcel Petrișor, inima celui ce o primește se leagă printr-o legătură nevăzută de cel ce se dăruiește pe sine.

Sunt mulți talanții cu care l-a înzestrat Dumnezeu. Dintre toți, cel mai mult aș vrea să-mi transmită curajul de a îndeplini un cuvânt ca un testament pe care l-am primit la una din ultimele vizite pe care i-am făcut-o: „Noi ne-am făcut datoria. Acum e rândul vostru!”. (R.T.)

Lucian D. Popescu, judecător
„UN OM DE-O BUNĂTATE
CU TOTUL EXTRAORDINARĂ”

– Domnule Lucian Popescu, vă numărați printre prietenii apropiați ai lui Marcel Petrișor. Care erau cele mai importante calități ale sale?

– Cred că cea mai consistentă calitate a lui și cea mai ușor de observat de către oricine era bunătatea. A fost un om de-o bunătate cu totul extraordinară, o bunătate ce nu putea fi suspectată că vine din prostie – că oamenii, uneori, în mod cu totul ireverențios, îi suspectează pe

cei buni că sunt proști. Dar la Marcel era imposibil, chiar și pentru cineva de rea-credință, să facă o astfel de supoziție. Era evident că Marcel era bun din dragoste, bun din îngăduință, bun din generozitate. Era o bunătate deasupra oricărei suspiciuni. Pentru că, altminteri, Marcel era un om extraordinar de inteligent – și când spun extraordinar, asta înseamnă nu doar că făcea parte din proporția extrem de redusă a oamenilor inteligenți. Întotdeauna așa a fost rânduit de Dumnezeu, ca, dintr-o comunitate oarecare, oamenii inteligenți, cu adevărat inteligenți, să fie foarte puțini. Ei bine, Marcel era, la fel cum era și Părintele Calciu, prietenul lui foarte bun, extraordinar de dăruit de Dumnezeu.

Pe de altă parte, era un om care s-a cultivat de la început în mai multe registre. De obicei, oamenii sunt aplecați spre un domeniu, ori științe umane, ori sunt buni la matematici și în partea studiilor așa-zis științifice. Ei bine, Marcel era un om care avea cunoștințe din domenii extrem de diferite: a făcut studii de Medicină, de Filosofie și de Filologie. Prin anii '80, când era profesor de Limbi străine și de Literatură universală, prin urmare se apropia de 60 de ani, iar eu eram licean, țin foarte bine minte că mă întreba despre derivate și integrale, și știa foarte bine să le și rezolve. A fost interesat de teologie, de filosofie, de filologie, și nu numai atât – avea, de exemplu, cunoștințe solide de anatomie și de biologie. Era un tip de *homo universalis*. Ceea ce putea face cu propriile mâini, făcea aproape întotdeauna singur. Când și-a cumpărat prima mașină, împreună cu soția sa, Dana, în anii '70, a venit la un moment dat vremea să-i schimbe discul de ambreiaj. A cumpărat o carte, un terfelog gros din care a citit cum se schimbă ambreiajul, și și-a schimbat singur ambreiajul în fața casei. Iar operațiunea asta e una extrem de laborioasă, pentru care îți trebuie nu numai exercițiu și cunoaștere tehnică, ci chiar și forță. Ei bine, a făcut-o singur!

Legat de cultura, cunoștințele și erudiția lui, el a studiat Medicina în paralel cu Filosofia, însă atunci când l-au arestat, deja nu-l mai interesa să termine Facultatea de Medicină, ci îl interesa numai Facultatea de Filosofie, care era un lucru riscant, pentru că atunci, în anii '50, deja totul era ideologizat și politizat la Filosofie. După ieșirea definitivă din închisoare în '64, a studiat Filologia, dar în același timp s-a înscris și la un doctorat în Filosofie. A trecut toate examenele respective, și-a alcătuit și lucrarea finală, dar nu i s-a permis să o susțină, sub pretextul că nu este membru de partid. În schimb, lucrarea de doctorat a fost publicată pe la începutul anilor '70, sub numele „Curente estetice europene”. Vorbea mai multe limbi străine, era fluent în germană și franceză – a fost și profesor de franceză –, vorbea și maghiară, spaniolă, engleză și rusă. A tradus dintr-o serie de limbi, inclusiv din rusă. A scris romane, povestiri și eseuri de filosofie. Era o personalitate complexă.

– *Despre perioada detenției ce spuneai?*

– Și el, și Părintele Calciu – zic de Părintele Calciu, pentru că erau prieteni, dar am văzut lucrul acesta cred că la toți foștii deținuți politic pe care i-am cunoscut –, deci și el, și Părintele Calciu povesteau întâmplări din închisoare în care se priveau pe ei înșiși cu umor. Povesteau cu amuzament și ziceau: „Vai, bieții de ei”, „Săracu' ăla, ce mi-a făcut! M-a bătut!”. Să povestești cu detașare episoade absolut înjositoare din punct de vedere psihic și să treci peste ele este ceva mistic: păi asta înseamnă că nu se va pune păcatul în cărca nefericitului ăluia de l-a chinuit, pentru că cel chinuit nu-l urăște pe chinuitor, ba chiar se privește pe sine în acea situație cu umor.

Dar mai e un lucru pe care l-am remarcat. I s-a întâmplat lui Marcel ca, greșind el cuiva anume, acela căruia i-a greșit să treacă peste asta cu o generozitate care pe mine m-a lăsat cu gura căscată. Și atunci m-am gândit: „Uite,

**„Nu se astâmpăra deloc, dom'le, mereu puneă ceva la cale!”
(Marcel Petrișor alături de bunul său prieten, Părintele Gheorghe Calciu)**

domnule, că există o aritmetică dintr-asta a bunătății: dacă faci bine, bine vei găsi!”. Și bunătatea asta a lui Marcel – pe care, sigur, am văzut-o și la Părintele Calciu, și la mulți, mulți alți foști deținuți politic – nu e o bunătate pe care ei să o fi dobândit în închisoare. Nu, pentru că acolo erau niște chinuri infernale, care nu pot genera în sine fenomenul îmbunătățirii, ci era ceva de dinaintea acestei încercări care-i pregătise pe ei spre a se putea purta exemplar, spre a nu urî, spre a nu se urăți ei înșiși din cauza acestei urâciuni care venea pe capul lor. Ei, aici ar trebui să vedem și să operăm asupra noastră înșine cu același tip de pregătire. Oare ce făcuseră ei înainte, de-au fost în stare să treacă prin lucrurile astea atât de bine? Aici e marea întrebare!

– *Ce-l făcea fericit?*

– Lucrurile mici. Nu era nevoie de prea mult ca să fie bucuros. Acum, mai întâi ar

trebui să definim fericirea. Cred că e un cuvânt mare, care se potrivește pentru lucruri importante. Dar, dacă mă întrebați, cred că Marcel era fericit, deși n-aș putea spune că-l fericia ceva anume. Cred că propria lui bunătate, propria lui îngăduință, propria lui generozitate îi dădeau secvențe de fericire. Sigur că se și enerva când i se întâmplau lucruri neplăcute, dar una dintre marile lui calități era că reușea să treacă peste nemulțumiri în timp scurt, fără explicații majore, fără mofturi retributive.

– *Cum privea vremurile grele pe care le trăim?*

– Și Marcel, și Părintele Calciu rezistau foarte bine tentației pe care o avem toți, anume de a da sentințe. Nu-i auzai să spună: „Uite ce ne-au făcut ăștia acum! Uite ce-o să ne facă poimăine și răspoimăine!”. Se purtau firesc, în funcție de ziua pe care o aveau de trăit, de porcăria pe care o aveau de suportat sau de fericirea pe care o aveau de primit. Ce putea să zică? Se mira și

el când vedea câte-o nebulă, dar nu-mi amintesc să-l fi auzit să spună: „Doamne, e sfârșitul lumii!”. Sigur că observa lucrurile acestea, că parcă Dumnezeu e alungat din cetate, parcă lumea devine din ce în ce mai dezorientată. Dar nici Marcel și nici Părintele Calciu nu dădeau sentințe, asta e sigur.

Arhimandritul Hariton Negrea, Starețul Mănăstirii „Petru Vodă” „PATRIARHUL SENIORILOR DIN TEMNIȚELE COMUNISTE”

– *Marcel Petrișor venea des la Mănăstirea „Petru Vodă”. De ce-i era drag să vă viziteze?*

– Domnul Marcel Petrișor venea la Mănăstirea „Petru Vodă” mai ales în perioada când Părintele Justin Pârvu era în viață, pentru faptul că și Părintele Justin a trecut prin momente de jertfă în închisorile comuniste și putea să aline durerile trecutului, să însuflească puterea iertării, pocăința, dorința reîntâlnirii cu bunătatea divină. Consider că domnul Marcel Petrișor reprezintă veriga care a făcut legătura între generația noastră și generația interbelică, a cărei vocație cuprindea dragostea față de Biserică, dragostea față de țară, dragostea față de oameni și, implicit, lucrarea mistică.

Înainte de-a ne vizita mănăstirea, dânsul trecea și pe la Părintele Cleopa de la Sihăstria, care-i insufla o nădejde și o încredere atât de mare în Dumnezeu și în Maica Domnului, încât domnul Marcel, ascultându-l pe Părintele Cleopa, își întărea sufletul în credință. Părintele Cleopa l-a ajutat în dezvoltarea unor virtuți pe care și le-a dorit toată viața: rugăciunea și pocăința, iar Părintele Justin a putut să facă legătura cu momentul dăruirii de sine, jertfa pe care noi trebuie să-o dăm pe altarul Bisericii și pe altarul Patriei. De la amândoi duhovnicii, domnul Marcel a putut să-și clădească niște stâlpi de lumină care i-au călăuzit viața până la ultima lui suflare.

„La izolator, regimul era cămașă și izmană, frig, rece, cum era afară, mâncare la două zile și, în timpul zilei celeilalte, doar o gamelă de apă caldă, dacă ți se dă. Regulamentul, care te ucidea mai ales în hrubele alea, a fost starea de veghe la care ne-au supus nu cu scop de revelație mistică, ci cu scop distructiv.

Dar această suferință, dacă o transformai în rugăciune, nu întârzi să vină ajutorul lui Dumnezeu. Să nu uitați, când veți ajunge cine știe pe unde veți mai ajunge, Rugăciunea inimii este un lucru salvator. Eu și acum, când mă doare inima, plămânul sau mațele, mă rog: «Doamne, ajută-mă!» – și nu imediat, chiar atunci, dar după aceea văd că totuși Dumnezeu m-a scăpat de durere. Și eu spun, în ceea ce mă privește pe mine, și mulți alții care au avut încercarea asta pot să mărturisească: în închisoare am scăpat datorită rugăciunii acesteia intime, Rugăciunea inimii. Ce e Rugăciunea inimii? Este o invocare față de mila Domnului. Secretul este că e așa de benefică... chit că o rostești numai așa, ca pe ceva automat. Iar dacă ajungi să o rostești cum au ajuns unii să o rostească, tot timpul, toată ziua, asta e ceva!

Pot să le spun tuturor celor care suferă: rugați-L pe Dumnezeu cu rugăciunea cea mai simplă, «Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!». Dar nu trebuie să spui tot, dacă spui numai «Doamne Iisuse Hristoase», și asta este salvator”.

Marcel Petrișor